

klare Vand. Var det dog ikke en skammelig Adfærd! Hos rige Hans Rasmussen i Jerve havde han forlangt, at hele Familjen skulde faste strengt en Dag hver Uge Aaret rundt. Havde man hørt noget saa forskrækkeligt her i Landet siden den katolske Tid? Han kunde da vist ikke være rigtig i Hovedet.

Den knarvorne Gamle ved Kakkelovnen havde nu rejst sig. Han stod foran Chiffonnieren og rodede i Skufferne efter et Spil Kört.

»Ja, de er ens store Narre begge to,« sagde han. »Men hold nu Kæft, Mutter. Vi skal ha' et Slav Fedtmule, Jørgen!« —

Pastor Gaardbo var imidlertid naaet hjem til sin store, tomme Præstegaard i den anden Ende af Byen. Han stod i Forstuen i Færd med at hænge sit Tøj op, da hans Husholderske, den nervøse Frk. Martinsen, stak Hovedet ud af Køkkendøren og i krænket Tone lod ham vide, at Søren Tækker og en anden Mand sad inde i hans Stue og havde ventet paa ham over en halv Time.

De to Mænd rejste sig stille fra et Par Stole ved Døren, da han kom ind. Han tog dem i Haanden, saae derpaa opmærksomt fra den ene til den anden og sagde:

»I ser ud, som om I kom med Nyt. Der er sket noget.«

Søren Tækkemand bekræftede det.